

[Helveg Petersen.]

i universitetsadministrationsudvalgets betænkning, er et velegnet organ til at tage sig af de krævende opgaver, der knytter sig til en formidling af kontaktvirksomheden. Der er et så enormt udbud af emner, der kan tages op, at man må foretage en udvælgelse. Det tror jeg forskningens fællesudvalg og sekretariat bedst kunne gøre, hvilket ikke hindrer, at der kan være en baggrund for ønsker om at opbygge en virksomhed af mere — må jeg sige det på den måde — spontan karakter mellem politikere og forskere.

Jeg tror, at der ud over det officielle kontaktarbejde, der kunne formidles af forskningens fællesudvalg, er brug for et mere uofficielt kontaktarbejde. Arbejdsmarkedet, der er tale om, er så stort, at der sagtens kan være plads for supplerende initiativer. Jeg mener, det er meget vigtigt, at man nu — enten det så bliver et almindeligt folketingsudvalg eller udvalget vedrørende forretningsordenen, der skal se på det — nærmere undersøger de opgaver, som forskningens fællesudvalg skal tage sig af, og så på den baggrund ser på, hvilket behov der i øvrigt måtte være. Og jeg vil da gerne sige, at skulle man i folketingsudvalget komme til den opfattelse, at man ikke kan tage noget skridt, sådan som det er foreslået af det ærede medlem, på det grundlag, at man instituerer 17 mands udvalget — og de betænkeligheder, man måtte nære dér, deler jeg fuldt ud — så mener jeg, at vi måtte kunne gå sammen, de folketingsmedlemmer, der måtte være særlig interesseret i disse problemer, for at drøfte, hvorledes man kunne opbygge mere private kontakter til videnskabsmændene og etablere et klubarbejde på et andet grundlag.

Jeg vil i hvert fald gerne følge denne sag med henblik på at finde frem til, om der kan opbygges andre former for dette samarbejde end netop den, som det ærede medlem her stiller forslag om.

Morten Lange: Som formand for og eneste medlem i øjeblikket endnu en kort stund af folketingets professorklub er jeg naturligvis ganske særlig interesseret i det initiativ, det ærede medlem hr. Knud Bro

og en lang række af hans partifæller har taget.

Det har i al den tid, jeg har været medlem af folketinget, gang på gang været mig til forundring, hvilke mærkelige delelinjer der er mellem videnskabsmænds indflydelse på kommissioner og meget andet arbejde, som regeringen tager initiativ til, og så disse udmærkede menneskers overordentlig sparsomme optræden her i huset. Når vi holder udvalgs møder, jeg ved ikke om hvor mange forskellige lovforslag, har vi en jævn strøm af repræsentanter for landmændene. Vi kender dem snart, vi ser dem jævnt hen, flere gange om året, og vi er glade for at se dem, og der kommer lignende grupper fra næsten alle andre befolkningslag, som sender deres sagkyndige repræsentanter ind for at give os et ord med på vejen. Det kan være pressionsgrupper, kan man kalde dem, det er også i sin orden; det kan være folk, der giver os vigtige oplysninger til behandlingen af lovforslag. Det kan somme tider være svært at se, hvad forskellen er. Men det har været for mig helt betegnende, at de sagkyndige, som vi har i stort tal her i landet, og hvis viden vi i vid udstrækning får forelagt i sammenkogt form i kommissionsbetænkninger, ser vi meget sjældent her.

Hvis man vil have et helt storslået eksempel på, hvordan det går til, kan man erindre sig, at da vi diskuterede spørgsmålet om landbohøjskolen her for nogle år siden, så vi ikke så meget som en eneste landbohøjskoleprofessor inden for dørene i udvalget. Vi måtte selv gætte os til, hvordan landbohøjskolen passende skulle have det. Der kom i hvert fald ingen ind her og forklarede, hvad landbohøjskolen selv mente. Vi kunne selvfølgelig få nogle papirer frem gennem ministeriet, men det er ganske givet, at ingen anden gruppe i Danmark ville have været så afhængig af sit ministerium, som man var her.

Jeg tror, det er typisk. Det hører selvfølgelig sammen med den kendsgerning, at en meget stor del af vore videnskabsmænd samtidig er tjenestemænd. De har fornemmelsen af, at de har deres minister som ressource, og at det er den vej, de skal gå; at sætte sig i direkte kontakt med folketinget vil måske ligefrem være betænkeligt.